

да устройватъ касси, и въобще да зиматъ каквито и да били мърки за организация. Всичко това ся запретявало на онова основание, че подобни мърки ся клопътъ къмъ възстановленieto на унищоженнитъ цехове, и къмъ стъснението на запаятчийската дѣятелность.

Тукъ азъ още веднѣжъ ще помоля читателтъ да си спомни онова, което азъ говорихъ относително декларацията за правата на чело-вѣкътъ и гражданинътъ. Болшинството отъ пощснитъ членове на знаменитото учредително събрание, което въ цѣла Франция ся провъзгласило за „les grands principes de 1789,“ било най надеждно застрахованно противъ онова разрушително дѣйствиe, което добродушнитъ, нѣмски историци ся стараятъ да видатъ въ параграфитъ на декларацията. Великитъ законодатели на Франция били представители на дворянството, духовенството, и особено, особено — на буржуазията. Като обожавали свѣщенитъ портфейли на послѣдното, кротко и пощенно съсловие, членоветъ на събранието били готови да извършватъ, и дѣйствително извършвали въ имѣто на кумиритъ си, високи и удивителни подвиги за гражданската дѣлестъ и законодателния героизмъ. Тъ давали съотечественницитъ си въ кабала на капиталиститъ, и съ пълно убѣждение говорили за истинската свобода и за благодѣйствието на великата французска нация. За върване ли е, щото такива гиганти на законодателната мѣдрость и ораторската диалектика, да станатъ нѣкога безъ отговоръ предъ политическото си исповѣдание на върата? Нема има на